

Burgundia – de blanke panders jazzorkester

Af Christina D. Gornitzka

Også uden for Dr. Jazzs konsultationstid strømmer bornholmerne til Raschs Pakhus om søndagen til eftermiddagsjazz, når jazzklubben på Bornholm inviterer indenfor. Knap 90 bornholmerne havde i søndags glemt alt om de første solstråler og den forsømte efterårsoprydning i haven, for når Burgundia Jazzband står på programmet, så må alt andet vente.

Burgundia Jazzband med Ole Harteilius, trompet, Jørgen Bondorff, banjo og sang, Per Juul Hansen, basun, Povl Stenbæk, klarinet og sopransax, Esben Bagger, bas, og Mogens Lundt, slagtøj – de samme drenge, måske et år ældre eller to, det samme repertoire, men også den samme hygge, lyst og glæde, det samme swing og drive, de samme gode arrangementer og soli, og med den samme rummelighed til sjov og ballade. De sang og spillede smilende fra scenen og publikum smilede tilbage – apropos When you're smiling.

Med en bundsolid musikalitet og sikkerhed i deres repertoire spiller Burgundia Jazzband et flot show over scenekanten, som på ingen måde bærer præg af, at det ikke er første gang, de spiller programmet. Gang på gang lyder det dejlig afslappet og fornøjet med et herligt overskud, som heller ikke en tabt pude på klarinetten kan ryste ud af faconen, og »lidt gummi kan som bekendt altid gøre det«, forsikrede Jørgen Bondorff med et smil.

Burgundias program er aldrig mere

fastlagt end, at der er plads til publikumsønsker, selv om de kan ligge en smule ved siden af den traditionelle jazzgenre. Med et overbevisende show illustrerede de gamle drenge således sangen Mennesker bliver spist i Polynesien, godt støttet af et fint publikumskor. Der blev ganske enkelt råhygget ved bordene, vipet med tærerne, fingre trommede på bordkanten eller knipsede i takt, hoveder nikkede rytmiske og de salige smil kom frem på publikums ansigter.

Professionalisme

En del af Burgundias klanghemmelighed ligger i musikernes indbyrdes kendskab til hinanden, i deres indbyrdes venskab. De spiller mindst lige så gerne for sig selv som de spiller for publikum – sådan lyder det i hvert tilfælde – og det er bare professionelt. Et blik, et lille nik med hovedet, et vink med basunen er nok for at samle musikernes opmærksomhed, for at give hinanden plads til en lille indskudt bemærkning.

Præcision i intonationen, indsatserne og soloerne stod atter engang skåret ud i neon over de seks musikere. Arrangementerne bar præg af overskud, erfaring og sikkerhed og Burgundia holdt det, et godt traditionelt jazzband per definition står for: Afvekslende arrangementer, en grove rytme, genkendelsens glæde, mulighed for at synge med, nødvendigheden for at bevæge sig på stolen. En konklusion? Hm... Burgundia – livsbekræftende jazzglæde for alle pengene.